

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 17 października 2024 r. *

Odesłanie prejudycjalne – Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR) –
Rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 – Artykuł 60 – Zasada należytego zarządzania finansami –
Artykuł 80 – Prawo beneficjentów do otrzymania płatności możliwie najszybciej i w całości –
Prawo do otrzymania odsetek za opóźnienia w płatnościach – Zasady skuteczności
i równoważności – Wypowiedzenie umowy o finansowanie z EFRR z powodu nieprawidłowości
w jej wykonaniu – Stwierdzenie nieważności tego wypowiedzenia –
Korekta nieprawidłowości – Zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych –
Dyrektywa 2011/7/UE – Zakres stosowania

W sprawie C-701/22

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Curtea de Apel Cluj (sąd apelacyjny w Klużu, Rumunia)
postanowieniem z dnia 15 grudnia 2021 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 15 listopada
2022 r., w postępowaniu:

SC AA SRL

przeciwko

Ministerul Fondurilor Europene,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: K. Jürimäe, prezes drugiej izby, pełniący obowiązki prezesa trzeciej izby, K. Lenaerts,
prezes Trybunału, pełniący obowiązki sędziego trzeciej izby, N. Jääskinen, M. Gavalec
i N. Piçarra (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: A. Rantos,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu Ministerul Fondurilor Europene – M.-I. Boloş, w charakterze pełnomocnika,

* Język postępowania: rumuński.

- w imieniu rządu rumuńskiego – E. Gane i O.-C. Ichim, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu portugalskiego – H. Almeida, P. Barros da Costa, H. Oliveira i A. Pimenta, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej – C. Ehrbar, G. Gattinara i T. Isacu de Groot, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 7 marca 2024 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni zasady należytego zarządzania finansami, o której mowa w art. 60 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. 2006, L 210, s. 25; sprostowania: Dz.U. 2006, L 239, s. 248; Dz.U. 2007, L 145, s. 38; Dz.U. 2008, L 301, s. 40), w związku z zasadą równoważności, art. 288 akapit trzeci TFUE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. 2011, L 48, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2012, L 233, s. 3; Dz.U. 2015, L 218, s. 82).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między spółką SC AA SRL (zwaną dalej „AA”) a Ministerul Fondurilor Europene (ministerstwem funduszy europejskich, Rumunia) (zwanym dalej „MFE”) w przedmiocie zapłaty odsetek za opóźnienie, o które wystąpiła AA w związku z opóźnieniem MFE w płatności wydatków kwalifikowalnych z tytułu umowy o finansowanie zawartej między tymi stronami (zwaną dalej „umową o finansowanie”) w ramach wykonania programu współfinansowanego przez Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR).

Ramy prawne

Prawo Unii

Rozporządzenie (WE) nr 1080/2006

- 3 Artykuł 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1783/1999 (Dz.U. 2006, L 210, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2008, L 301, s. 40) stanowi:

„Następujące wydatki nie są kwalifikowalne do wsparcia EFRR:

- a) odsetki od zadłużenia;

[...]”.

Rozporządzenie nr 1083/2006

- 4 Rozporządzenie nr 1083/2006, które zostało uchylone rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającym wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającym rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013, L 347, s. 320), lecz ma zastosowanie *ratione temporis* do sporu w postępowaniu głównym, definiowało w art. 2 pkt 7 pojęcie „nieprawidłowości” jako „jakiegokolwiek naruszenie przepisu prawa wspólnotowego wynikające z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego, które powoduje lub mogłoby spowodować szkodę w budżecie ogólnym Unii Europejskiej w drodze finansowania nieuzasadnionego wydatku z budżetu ogólnego”.
- 5 Artykuł 60 rozporządzenia nr 1083/2006, zatytułowany „Funkcje instytucji zarządzającej”, miał następujące brzmienie:
- „Instytucja zarządzająca odpowiada za zarządzanie programami operacyjnymi i ich realizację zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami, a w szczególności za:
- a) zapewnienie, że operacje są wybierane do finansowania zgodnie z kryteriami mającymi zastosowanie do programu operacyjnego oraz że spełniają one mające zastosowanie zasady wspólnotowe i krajowe przez cały okres ich realizacji;
- [...]”.
- 6 Artykuł 80 tego rozporządzenia, zatytułowany „Niepodzielność płatności na rzecz beneficjentów”, stanowił:
- „Państwa członkowskie upewniają się, że instytucje odpowiedzialne za dokonywanie płatności zapewniają, aby beneficjenci otrzymali pełną kwotę wkładu ze środków publicznych możliwie najszybciej i w całości. Nie potrąca się ani nie wstrzymuje żadnych kwot, ani też nie nakłada się żadnych opłat szczególnych lub innych opłat o równoważnym skutku, które powodowałyby zmniejszenie kwot wypłacanych beneficjentom”.
- 7 Artykuł 98 rzeczonego rozporządzenia, zatytułowany „Korekty finansowe dokonywane przez państwa członkowskie”, stanowił w ust. 1 i 2:
- „1. Państwa członkowskie w pierwszej kolejności ponoszą odpowiedzialność za śledzenie nieprawidłowości, działając na podstawie dowodów świadczących o wszelkich większych zmianach mających wpływ na charakter lub warunki realizacji lub kontroli operacji, lub programów operacyjnych oraz dokonując wymaganych korekt finansowych.
2. Państwo członkowskie dokonuje korekt finansowych wymaganych w związku z pojedynczymi lub systemowymi nieprawidłowościami stwierdzonymi w operacjach lub programach operacyjnych. Korekty dokonywane przez państwo członkowskie polegają na anulowaniu całości lub części wkładu publicznego w ramach programu operacyjnego. Państwo członkowskie bierze pod uwagę charakter i wagę nieprawidłowości oraz straty finansowe poniesione przez fundusze.
- ”

[...]”.

Rozporządzenie (UE, Euratom) 2018/1046

- 8 Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 59 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1) pojęcie „należytego zarządzania finansami” oznacza „wykonywanie budżetu zgodnie z zasadami oszczędności, efektywności i skuteczności”.

Dyrektywa 2011/7

- 9 Artykuł 1 dyrektywy 2011/7, zatytułowany „Przedmiot i zakres stosowania”, stanowi:

„1. Celem niniejszej dyrektywy jest zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, wspierając tym samym konkurencyjność przedsiębiorstw, a w szczególności [małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP)].

2. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do wszystkich płatności, które stanowią wynagrodzenie w transakcjach handlowych.

[...]”.

- 10 Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 1 owej dyrektywy pojęcie „transakcji handlowych” oznacza – do celów tej dyrektywy – „transakcje między przedsiębiorstwami lub między przedsiębiorstwami a organami publicznymi, które prowadzą do dostawy towarów lub świadczenia usług za wynagrodzeniem”.

Prawo rumuńskie

Kodeks cywilny

- 11 Zgodnie z art. 1535 legea nr. 287/2009 privind Codul civil al României (ustawy nr 287/2009 ustanawiającej rumuński kodeks cywilny) z dnia 17 lipca 2009 r. (*Monitorul Oficial al României*, część I, nr 511 z dnia 24 lipca 2009 r.) w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym (zwanej dalej „kodeksem cywilnym”), zatytułowanym „Odsetki za zwłokę w przypadku zobowiązań pieniężnych”:

„(1) Jeżeli kwota pieniężna nie zostanie zapłacona w terminie, wierzyciel ma prawo do odsetek za opóźnienie liczonych od dnia wymagalności do dnia zapłaty według stopy uzgodnionej przez strony lub, w braku takiego uzgodnienia, do odsetek ustawowych, bez konieczności wykazywania jakiegokolwiek szkody. W takim przypadku dłużnik nie ma prawa wykazywać, że szkoda poniesiona przez wierzyciela z tytułu opóźnienia w płatności jest mniejsza.

[...]

(3) Jeżeli stopa należnych odsetek za opóźnienie nie jest wyższa niż stopa odsetek ustawowych, wierzyciel ma prawo, oprócz odsetek ustawowych, do odszkodowania w celu całkowitego naprawienia poniesionej szkody”.

OG nr 13/2011

- 12 Artykuł 1 Ordonanța Guvernului nr. 13 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar fiscale în domeniul bancar (rozporządzenia rządu nr 13 w sprawie ustawowych odsetek stanowiących wynagrodzenie i odsetek karnych od zobowiązań pieniężnych oraz ustanawiającego środki finansowe i podatkowe w sektorze bankowym) z dnia 24 sierpnia 2011 r. (*Monitorul Oficial al României*, część I, nr 607 z dnia 29 sierpnia 2011 r., zwanego dalej „OG nr 13/2011”) stanowi:

„(1) Strony mają swobodę ustalenia w drodze umowy stopy odsetek zarówno w odniesieniu do zwrotu pożyczki pieniężnej, jak i za opóźnienie w zapłacie zobowiązania pieniężnego.

[...]

(3) Odsetki należne od dłużnika z tytułu zobowiązania pieniężnego z powodu niewykonania danego zobowiązania w terminie określa się mianem odsetek karnych.

[...]”.

- 13 Zgodnie z art. 10 OG nr 13/2011 „przepisy art. 1535 i art. 1538–1543 [kodeksu cywilnego] stosuje się do odsetek karnych”.

OUG nr 66/2011

- 14 Artykuł 42 ust. 1 i 2 Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora (nadzwyczajnego rozporządzenia rządu nr 66/2011 w sprawie zapobiegania nieprawidłowościom przy pozyskiwaniu lub wykorzystywaniu funduszy europejskich lub związanych z nimi krajowych funduszy publicznych oraz wykrywania i karania tych nieprawidłowości) z dnia 29 czerwca 2011 r. (*Monitorul Oficial al României*, część I, nr 461 z dnia 30 czerwca 2011 r., zwanego dalej „OUG nr 66/2011”) w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym stanowi:

„(1) Należności budżetowe wynikające z nieprawidłowości stają się wymagalne wraz z upływem terminu płatności określonego w instrumencie dłużnym lub w ciągu 30 dni od dnia doręczenia tego instrumentu .

(2) W przypadku gdy dłużnik nie spełni w terminie zobowiązań przewidzianych w instrumencie dłużnym, jest on zobowiązany do zapłaty odsetek, obliczonych przy zastosowaniu stopy odsetek należnych od pozostałej do zapłaty kwoty należności budżetowej wyrażonej w [lejach rumuńskich (RON)], od pierwszego dnia następującego po upływie terminu płatności określonego zgodnie z ust. 1 do dnia wygaśnięcia należności, chyba że przepisy Unii Europejskiej lub międzynarodowego darczyńcy publicznego stanowią inaczej”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 15 W dniu 22 kwietnia 2015 r. MFE, instytucja zarządzająca sektorowym programem operacyjnym EFRR „Zwiększenie konkurencyjności gospodarczej w latach 2007–2013”, oraz AA, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prawa rumuńskiego, zawarły w ramach wykonania tego programu umowę o finansowanie, mającą na celu realizację projektu zatytułowanego „Zakup sprzętu w celu zwiększenia zdolności produkcyjnych spółki AA”.
- 16 W tym celu MFE zobowiązało się do przyznania AA finansowania w maksymalnej kwocie 3 334 257,20 RON (około 671 000 EUR). AA zobowiązała się do współfinansowania tego projektu, po pierwsze, w drodze wkładu na związane z nim wydatki kwalifikowalne – do wysokości tej kwoty, a po drugie, w drodze wkładu kwoty 2 385 556,64 RON (około 479 780 EUR), łącznie z podatkiem od wartości dodanej, na związane z rzeczonym projektem wydatki niekwalifikowalne. W celu sfinansowania wspomnianych wydatków kwalifikowalnych – zgodnie z umową o finansowanie – AA zawarła z bankiem umowę kredytową na łączną kwotę 3 334 257,20 RON (około 671 000 EUR).
- 17 W dniu 22 września 2015 r., po zakończeniu omawianego projektu, AA zwróciła się do MFE z wnioskiem o zwrot tej kwoty – odpowiadającej wspomnianym wydatkom kwalifikowalnym, który to wniosek uzupełniła w pismach z dnia 2 i 22 października 2015 r. Następnie AA wniosła do Curtea de Apel Cluj (sądu apelacyjnego w Klużu, Rumunia), który jest sądem odsyłającym, skargę, w której zwróciła się, po pierwsze, o nakazanie MFE wydania decyzji o uwzględnieniu rzeczzonego wniosku, po drugie, o zasądzenie od tego ministerstwa zwrotu kwoty wspomnianych wydatków kwalifikowalnych, po trzecie, o zasądzenie od tego ministerstwa zapłaty od owej kwoty odsetek za opóźnienie – od dnia wniesienia przez AA skargi, a po czwarte – tytułem żądania ewentualnego – o zasądzenie od wspomnianego ministerstwa zapłaty odszkodowania za poniesioną szkodę majątkową.
- 18 W dniu 29 sierpnia 2016 r. MFE wypowiedziało umowę o finansowanie, uzasadniając to niewykonaniem przez AA wynikającego z owej umowy zobowiązania do opublikowania ogłoszenia o przetargu lub ogłoszenia o zamówieniu.
- 19 W dniu 27 kwietnia 2017 r. AA wniosła do Curtea de Apel Cluj (sądu apelacyjnego w Klużu) drugą skargę przeciwko MFE, tym razem o stwierdzenie nieważności wypowiedzenia umowy o finansowanie. W wyroku, który stał się prawomocny w dniu 10 marca 2021 r., sąd ten uwzględnił rzeczoną skargę, uznawszy, że pomimo niedochowania przez AA obowiązku przejrzystości w wykonywaniu umowy o finansowanie wypowiedzenie jej było środkiem nieproporcjonalnym. Zdaniem rzeczzonego sądu MFE powinno było, ze względu na pomniejszy charakter stwierdzonych nieprawidłowości, zastosować łagodniejsze środki, takie jak korekty finansowe.
- 20 Po zapłaceniu w całości przez MFE kwoty wydatków kwalifikowalnych z tytułu wkładu EFRR, czyli kwoty 3 320 502,41 RON (około 667 370 EUR), bez zastosowania korekt finansowych, sądowi odsyłającemu pozostały do rozpoznania – w ramach skargi, o której mowa w pkt 17 niniejszego wyroku – jedynie żądania dotyczące zapłaty, po pierwsze, odsetek za opóźnienie w płatności tej kwoty oraz, po drugie, odszkodowania za poniesioną szkodę majątkową. W tym względzie AA podnosi, że wskutek braku płatności należnych kwot ze strony MFE została zmuszona do zapłacenia – pomiędzy pierwotnym terminem zapadalności kredytu a wniesieniem skargi – łącznej kwoty 23 225,46 RON (około 4671 EUR) z tytułu odsetek do kwietnia 2016 r.

- 21 Sąd odsyłający zastanawia się, po pierwsze, czy w braku stosownego uregulowania Unii w tej dziedzinie zasada należytego zarządzania finansami przewidziana w art. 60 rozporządzenia nr 1083/2006 w związku z zasadą równoważności pozwala na zastosowanie do umowy o finansowanie, takiej jak umowa rozpatrywana w postępowaniu głównym, między innymi art. 1535 kodeksu cywilnego oraz art. 1 i 10 OG nr 13/2011, które przewidują zapłatę odsetek za opóźnienie w ramach wykonania zobowiązania pieniężnego, lub na analogiczne zastosowanie art. 42 OUG nr 66/2011, który w odniesieniu do wykonywania funduszy europejskich lub związanych z nimi krajowych funduszy publicznych reguluje odzyskiwanie nienależnie wypłaconej korzyści finansowej i nie przewiduje zapłaty przez beneficjenta tej korzyści odsetek za opóźnienie, z wyjątkiem sytuacji gdy zwrot nie nastąpi w terminie 30 dni.
- 22 Po drugie, sąd ten zastanawia się nad kwestią, czy w przypadku gdy beneficjent dopuścił się nieprawidłowości podczas wykonywania umowy o finansowanie, takiej jak umowa rozpatrywana w postępowaniu głównym, może on ograniczyć, w celu uwzględnienia tych nieprawidłowości, kwotę odsetek za opóźnienie – przy założeniu, że są one należne od instytucji zarządzającej, nawet jeżeli instytucja ta nie zastosowała jakiegokolwiek korekty finansowej wobec owego beneficjenta.
- 23 Po trzecie, rzeczony sąd zastanawia się, czy umowa o finansowanie, taka jak umowa rozpatrywana w postępowaniu głównym, jest objęta zakresem stosowania dyrektywy 2011/7, a tym samym, czy dyrektywa ta pozwala zastosować do owej umowy stopę odsetek, którą przewidziano w niej w odniesieniu do opóźnienia w płatności wydatków kwalifikowalnych.
- 24 W tych okolicznościach Curtea de Apel Cluj (sąd apelacyjny w Klużu) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
 - „1) Czy zasadę należytego zarządzania finansami należy interpretować w ten sposób, że w związku z zasadą równoważności stoi ona na przeszkodzie temu, aby osoba prawna, która prowadzi przedsiębiorstwo w celach zarobkowych i jest beneficjentem bezzwrotnego finansowania z EFRR, mogła uzyskać od organu publicznego państwa członkowskiego odsetki za zwłokę (odsetki karne) w związku z opóźnieniem w płatności wydatków kwalifikowalnych za okres, w którym obowiązywał akt administracyjny wykluczający zwrot tych wydatków, nieważność którego to aktu administracyjnego stwierdzono następnie orzeczeniem sądowym?
 - 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze – czy wina beneficjenta finansowania stwierdzona we wspomnianym orzeczeniu ma znaczenie dla ustalenia wysokości odsetek za zwłokę, biorąc pod uwagę, że ten sam organ publiczny właściwy w dziedzinie zarządzania funduszami europejskimi uznał ostatecznie, po wydaniu owego orzeczenia, wszystkie wydatki za kwalifikowalne?
 - 3) Czy przy dokonywaniu wykładni zasady równoważności w odniesieniu do momentu, w którym zasądza się odsetki za zwłokę na rzecz beneficjenta bezzwrotnego finansowania z EFRR, ma znaczenie przepis prawa krajowego, który stanowi, że w razie stwierdzenia nieprawidłowości jedyną konsekwencją jest nieprzyznanie danej korzyści finansowej lub, w zależności od sytuacji, cofnięcie tej korzyści (zwrot nienależnych kwot) w wysokości, w jakiej [została ona przyznana], bez otrzymania odsetek, mimo iż beneficjent przyznanych kwot czerpał z nich korzyści do czasu zwrotu, i [że] tylko wtedy, gdy wspomniany zwrot nie

nastąpi w ustawowym terminie, wynoszącym 30 dni od dnia [doręczenia instrumentu dłużnego], przepisy art. 42 ust. 1 i 2 [OUG nr 66/2011] zezwalają na otrzymanie odsetek po upływie wspomnianego terminu?

- 4) Czy postanowienia art. 288 akapit trzeci TFUE stoją na przeszkodzie temu, by w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie możliwość stosowania dyrektywy [2011/7] została rozszerzona w drodze przepisu krajowego również na przypadek umowy dotyczącej przyznania bezzwrotnego finansowania z EFRR, zawartej między organem publicznym właściwym w dziedzinie zarządzania funduszami europejskimi a osobą prawną prowadzącą przedsiębiorstwo w celach zarobkowych?”.

W przedmiocie wniosku o zastosowanie przyspieszonego trybu prejudycjalnego

- 25 Sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału o rozpoznanie niniejszej sprawy w trybie przyspieszonym, przewidzianym w art. 105 regulaminu postępowania przed Trybunałem, podkreślając, iż spór toczy się przed sądami krajowymi od dnia 18 kwietnia 2016 r.
- 26 Przywołany art. 105 § 1 przewiduje, że na wniosek sądu odsyłającego lub w wyjątkowych przypadkach z urzędu, jeżeli charakter sprawy wymaga niezwłocznego rozstrzygnięcia, prezes Trybunału może postanowić, po zapoznaniu się ze stanowiskiem sędziego sprawozdawcy i rzecznika generalnego, o rozpatrzeniu odesłania prejudycjalnego w trybie przyspieszonym.
- 27 Zastosowanie tego trybu zależy przede wszystkim od szczególnych okoliczności właściwych dla sprawy rozpatrywanej w postępowaniu głównym, które powinny wykazać nadzwyczajną pilność wydania orzeczenia w przedmiocie przedłożonych pytań [zob. podobnie wyrok z dnia 29 lutego 2024 r., *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Wzajemne zaufanie w przypadku przekazania), C-392/22, EU:C:2024:195, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 28 W tym względzie pkt 37 zaleceń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dla sądów krajowych dotyczących składania wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym (Dz.U. 2019, C 380, s. 1) wyjaśnia, że w celu umożliwienia Trybunałowi podjęcia szybkiej decyzji co do zastosowania trybu przyspieszonego wniosek powinien wskazywać precyzyjnie elementy stanu faktycznego i prawnego dowodzące pilności, a w szczególności zagrożenia wynikające z rozpatrzenia odesłania w zwykłym trybie.
- 29 W niniejszej sprawie żadna z informacji przekazanych przez sąd odsyłający nie pozwala stwierdzić, by sąd ten był zobowiązany do wydania orzeczenia w określonym terminie ani by wniesiony przez AA środek zaskarżenia, który sąd ów rozpoznaje od dnia 18 kwietnia 2016 r., był rozpatrywany w trybie pilnym. W tym względzie należy wskazać, że rozpatrywany niniejszym wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, który sąd odsyłający postanowił przekazać Trybunałowi w dniu 15 grudnia 2021 r., złożono dopiero w dniu 15 listopada 2022 r. [zob. podobnie wyrok z dnia 13 czerwca 2024 r., C (Zarządcy i syndycy masy upadłości), C-696/22, EU:C:2024:499, pkt 42, 43].
- 30 Ponadto ani sam interes podmiotów prawa, jakkolwiek ważny i uzasadniony, polegający na możliwie najszybszym określeniu zakresu praw, które owe podmioty wywodzą z prawa Unii, ani ekonomicznie lub społecznie wrażliwy charakter sprawy w postępowaniu głównym nie oznaczają

konieczności „jej niezwłocznego rozstrzygnięcia” w rozumieniu art. 105 § 1 regulaminu postępowania (wyrok z dnia 20 października 2022 r., Curtea de Apel Alba Iulia i in., C-301/21, EU:C:2022:811, pkt 39).

- 31 W tych okolicznościach w dniu 20 grudnia 2022 r. prezes Trybunału postanowił, po zapoznaniu się ze stanowiskiem sędziego sprawozdawcy i rzecznika generalnego, nie uwzględnić złożonego przez sąd odsyłający wniosku o zastosowanie przyspieszonego trybu prejudycjalnego.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytań pierwszego i trzeciego

- 32 Poprzez pytania pierwsze i trzecie, które należy rozpatrzyć łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy zasada należytego zarządzania finansami, o której mowa w art. 60 rozporządzenia nr 1083/2006, w związku z zasadą równoważności stoi na przeszkodzie zapłacie odsetek za opóźnienie z tytułu opóźnienia w płatnościach, którego dopuściła się instytucja zarządzająca, kwot pieniężnych z EFRR odpowiadających wydatkom kwalifikowalnym, a w wypadku odpowiedzi przeczącej – temu, by zapłata tych odsetek była wykluczona na podstawie przepisów krajowych, które nakładają obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie dopiero od dnia upływu terminu zwrotu nienależnie wypłaconej kwoty.
- 33 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że na mocy art. 317 TFUE Komisja wykonuje budżet Unii we współpracy z państwami członkowskimi, zgodnie między innymi z zasadą należytego zarządzania finansami, którą art. 2 pkt 59 rozporządzenia 2018/1046 definiuje jako wykonywanie budżetu zgodnie z zasadami oszczędności, efektywności i skuteczności. Zasada należytego zarządzania finansami wymaga wobec tego, aby europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne były wykorzystywane przez państwa członkowskie zgodnie z zasadami i wymogami prawnymi łączącymi u podstaw przepisów sektorowych Unii.
- 34 Stosownie do art. 60 lit. a) rozporządzenia nr 1083/2006 do instytucji zarządzającej należy – zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami – zapewnić, że operacje są wybierane do finansowania zgodnie z kryteriami mającymi zastosowanie do danego programu operacyjnego oraz że spełniają one mające zastosowanie zasady Unii i zasady krajowe przez cały okres ich realizacji.
- 35 Ponadto art. 7 rozporządzenia nr 1080/2006 przewiduje, że odsetki od zadłużenia zapłacone przez właściwe organy krajowe nie są kwalifikowalne do objęcia wsparciem EFRR.
- 36 Wynika z tego, że zapłata przez instytucję zarządzającą odsetek za opóźnienie z tytułu opóźnienia w płatnościach kwot pieniężnych, między innymi z EFRR, odpowiadających wydatkom kwalifikowalnym nie podważa celu rozporządzenia nr 1083/2006, jakim jest należyte zarządzanie finansami. Skoro bowiem takie odsetki za opóźnienie nie mogą być finansowane z budżetu Unii, interesy finansowe Unii nadal są chronione.
- 37 W drugiej kolejności, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, każdy podmiot podlegający władztwu administracyjnemu, na który organ krajowy nałożył podatek, cło lub inną opłatę z naruszeniem prawa Unii, ma na mocy tegoż prawa Unii prawo do uzyskania od tego organu nie

tylko zwrotu nienależnie pobranej kwoty pieniężnej, lecz również zapłaty odsetek mających na celu zrekompensowanie braku dostępności tejże kwoty (wyrok z dnia 11 czerwca 2024 r., Komisja/Deutsche Telekom, C-221/22 P, EU:C:2024:488, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 38 W konsekwencji, jeżeli kwoty pieniężne zostały pobrane przez organ krajowy z naruszeniem prawa Unii, powinny one zostać zwrócone, a zwrot ten należy powiększyć o odsetki obejmujące cały okres od dnia zapłaty tych kwot do dnia ich zwrotu, co stanowi wyraz ogólnej zasady zwrotu nienależnego świadczenia (wyrok z dnia 11 czerwca 2024 r., Komisja/Deutsche Telekom, C-221/22 P, EU:C:2024:488, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 39 Trybunał orzekł ponadto, że zasada ta znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy odnośne kwoty pieniężne odpowiadają refundacjom wywozowym, które zostały przyznane podmiotowi podlegającemu władztwu administracyjnemu z opóźnieniem, po tym jak odmówiono mu ich z naruszeniem tego prawa (zob. podobnie wyrok z dnia 28 kwietnia 2022 r., Gräfendorfer Geflügel- und Tiefkühlfeinkost Produktions i in., C-415/20, C-419/20 i C-427/20, EU:C:2022:306, pkt 59). Otóż sytuacja ta jest podobna do sytuacji beneficjenta finansowania z EFRR, który przez określony czas był pozbawiony kwot pieniężnych odpowiadających wydatkom kwalifikowalnym, do których miał prawo, ze względu na opóźnienie, z którym – z naruszeniem prawa Unii – wypłacono mu owe kwoty.
- 40 Ponadto należy podkreślić, że art. 80 rozporządzenia nr 1083/2006 nakłada, po pierwsze, na państwa członkowskie obowiązek upewnienia się, że instytucje zarządzające zapewniają, aby beneficjenci otrzymali pełną kwotę wkładu ze środków publicznych możliwie najszybciej i w całości. Po drugie, przepis ten zakazuje państwom członkowskim potrącania lub wstrzymywania jakichkolwiek kwot, jak również nakładania jakichkolwiek opłat szczególnych lub innych opłat o równoważnym skutku, które powodowałyby zmniejszenie kwot wypłacanych beneficjentom.
- 41 Z powyższego wynika, że w sytuacji takiej jak sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym, gdy beneficjent wkładu publicznego EFRR został niesłusznie pozbawiony kwoty pieniężnej, która była mu należna, beneficjent ten ma prawo do zapłaty odsetek za opóźnienie od dnia, w którym instytucja zarządzająca powinna była wypłacić mu tę kwotę, a zamiast jej wypłacenia dokonała wypowiedzenia umowy o finansowanie – wypowiedzenia, którego nieważność ze skutkiem ex tunc została następnie stwierdzona prawomocnym orzeczeniem sądu (zob. podobnie wyroki: z dnia 28 kwietnia 2022 r., Gräfendorfer Geflügel- und Tiefkühlfeinkost Produktions i in., C-415/20, C-419/20 i C-427/20, EU:C:2022:306, pkt 75; oraz z dnia 11 czerwca 2024 r., Komisja/Deutsche Telekom, C-221/22 P, EU:C:2024:488, pkt 61).
- 42 Jak przypomniano w pkt 37 niniejszego wyroku, owo prawo do zapłaty odsetek służy zrekompensowaniu braku dostępności kwoty pieniężnej, której dany beneficjent został niesłusznie pozbawiony. Taka rekompensata może zostać dokonana, w zależności od przypadku, zgodnie z zasadami przewidzianymi w mających zastosowanie przepisach prawa Unii lub, w przypadku braku takich przepisów, zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie na mocy prawa krajowego (zob. podobnie wyrok z dnia 28 kwietnia 2022 r., Gräfendorfer Geflügel- und Tiefkühlfeinkost Produktions i in., C-415/20, C-419/20 i C-427/20, EU:C:2022:306, pkt 70, 71).
- 43 W niniejszej sprawie, w braku przepisów krajowych przewidujących zapłatę odsetek za opóźnienie w sytuacji takiej jak sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym, to do sądu odsyłającego należy ustalenie – w oparciu zarówno o przedmiot, jak i istotne elementy przepisów krajowych dotyczących odsetek za opóźnienie, które sąd ten przytoczył we wniosku o wydanie orzeczenia

w trybie prejudycjalnym – które przepisy należy zastosować w celu lepszego zagwarantowania skuteczności przypomnianej w pkt 37–39 niniejszego wyroku ogólnej zasady zwrotu nienależnego świadczenia. Zasady postępowania w sprawach mających na celu uzyskanie zapłaty odsetek nie mogą być mniej korzystne niż w przypadku podobnych postępowań o charakterze wewnętrznym (zasada równoważności) i nie mogą być ukształtowane w sposób powodujący w praktyce, że korzystanie z zagwarantowanego w prawie Unii prawa do tej zapłaty stanie się niemożliwe lub nadmiernie utrudnione (zasada skuteczności) (zob. podobnie wyroki: z dnia 16 grudnia 1976 r., Rewe-Zentralfinanz i Rewe-Zentral, 33/76, EU:C:1976:188, pkt 6; z dnia 6 października 2015 r., Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, pkt 26, 27; oraz z dnia 28 kwietnia 2022 r., Gräfendorfer Geflügel- und Tiefkühlfeinkost Produktions i in., C-415/20, C-419/20 i C-427/20, EU:C:2022:306, pkt 74).

- 44 Co się tyczy kwestii, czy w niniejszej sprawie właściwe byłoby, w oparciu o zasadę równoważności, zastosowanie art. 42 OUG nr 66/2011, to należy wskazać – w świetle informacji wynikających z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – że przepis ten reguluje cofnięcie wypłaconej nienależnie korzyści finansowej ze względu na nieprawidłowości, które wystąpiły podczas pozyskiwania lub wykorzystywania funduszy europejskich lub związanych z nimi krajowych funduszy publicznych.
- 45 Tymczasem, jak przypomniała Komisja w uwagach na piśmie, które przedstawiła w niniejszej sprawie, powołanie się na zasadę równoważności zakłada, że rozpatrywana norma ma zastosowanie – jednakowo – do skarg opartych na naruszeniu prawa Unii oraz do skarg opartych na naruszeniu prawa wewnętrznego mających podobny przedmiot i podobną podstawę. Wobec tego norma krajowa, której celem jest wyłącznie karanie za naruszenia prawa Unii, nie może stanowić odpowiedniej podstawy do porównań, w odniesieniu do której należałoby mierzyć poszanowanie tej zasady (zob. podobnie wyroki: z dnia 1 grudnia 1998 r., Levez, C-326/96, EU:C:1998:577, pkt 41, 48; oraz z dnia 16 maja 2000 r., Preston i in., C-78/98, EU:C:2000:247, pkt 52, 55).
- 46 Poza tym z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika, że art. 42 OUG nr 66/2011 przewiduje zapłatę odsetek, w sytuacji gdy zwrot korzyści finansowej nie nastąpi w ustawowym terminie 30 dni od dnia doręczenia instrumentu dłużnego. W tych okolicznościach, z zastrzeżeniem dokonania weryfikacji przez sąd odsyłający, zastosowanie tego przepisu do sporu rozpatrywanego w postępowaniu głównym może naruszyć prawo beneficjenta, którego dotyczy to postępowanie, do zwrotu kwot pieniężnych odpowiadających wydatkom kwalifikowalnym i do zapłaty odsetek zagwarantowanych w prawie Unii. Zastosowanie rzeczonoego przepisu prowadziłoby bowiem do tego, że ów okres 30 dni nie byłby uwzględniany jako okres mający znaczenie dla naliczania odsetek (zob. podobnie wyrok z dnia 28 kwietnia 2022 r., Gräfendorfer Geflügel- und Tiefkühlfeinkost Produktions i in., C-415/20, C-419/20 i C-427/20, EU:C:2022:306, pkt 75, 76).
- 47 W świetle powyższych rozważań na pytania pierwsze i trzecie należy odpowiedzieć, że zasadę należytego zarządzania finansami, o której mowa w art. 60 rozporządzenia nr 1083/2006, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie zapłacie odsetek za opóźnienie z tytułu opóźnienia w płatnościach, którego dopuściła się instytucja zarządzająca, kwot pieniężnych z EFRR odpowiadających wydatkom kwalifikowalnym. Natomiast zasadę skuteczności należy, w świetle art. 80 rozporządzenia nr 1083/2006, interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, by zapłata owych odsetek była wykluczona na podstawie przepisów krajowych, które nakładają obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie dopiero od dnia upływu terminu zwrotu nienależnie wypłaconej kwoty.

W przedmiocie pytania drugiego

- 48 W celu udzielenia sądowi odsyłającemu użytecznej odpowiedzi należy stwierdzić, że poprzez pytanie drugie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 2 pkt 7 w związku z art. 98 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1083/2006 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie obniżeniu przez sąd krajowy – w konsekwencji „nieprawidłowości”, w rozumieniu owego art. 2 pkt 7, stwierdzonych w wykonywaniu umowy o finansowanie – kwoty odsetek za opóźnienie należnych beneficjentowi finansowania z EFRR z tytułu opóźnienia w płatnościach, którego dopuściła się instytucja zarządzająca, wydatków kwalifikowalnych w ramach tego finansowania, w sytuacji gdy owa instytucja zarządzająca nie zastosowała w związku z tym żadnej korekty finansowej.
- 49 W pierwszej kolejności, zgodnie z art. 2 pkt 7 rozporządzenia nr 1083/2006, pojęcie „nieprawidłowości” odnosi się do jakiegokolwiek naruszenia przepisu prawa Unii wynikającego z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego, które powoduje lub mogłoby spowodować szkodę w budżecie ogólnym Unii w drodze finansowania z tego budżetu nieuzasadnionego wydatku. Z samego brzmienia owego art. 2 pkt 7 wynika, że tylko naruszenie, które „powoduje lub mogłoby spowodować” szkodę w rzeczonym budżecie, można uznać za „nieprawidłowość”.
- 50 W drugiej kolejności z art. 98 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1083/2006 wynika, że państwa członkowskie ponoszą odpowiedzialność za śledzenie nieprawidłowości, pojedynczych lub systemowych, oraz za dokonywanie korekt finansowych w związku z nieregularnościami stwierdzonymi w operacjach lub programach operacyjnych. Korekty te polegają na anulowaniu całości lub części wkładu publicznego w ramach programu operacyjnego, na podstawie kryteriów dotyczących charakteru nieprawidłowości, ich wagi oraz straty finansowej poniesionej przez dany fundusz. Kryteria te są wyrazem zasady proporcjonalności, będącej jedną z zasad ogólnych prawa Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 8 czerwca 2023 r., ANAS, C-545/21, EU:C:2023:451, pkt 42, 43).
- 51 Wynika z tego, że art. 98 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1083/2006 należy interpretować w ten sposób, że w wypadku wystąpienia „nieprawidłowości” zdefiniowanej w art. 2 pkt 7 tego rozporządzenia nakłada on na państwa członkowskie, w celu ustalenia mającej zastosowanie korekty finansowej, obowiązek dokonania oceny każdego przypadku z osobna z poszanowaniem zasady proporcjonalności, z uwzględnieniem rzeczonych kryteriów (zob. podobnie wyrok z dnia 8 czerwca 2023 r., ANAS, C-545/21, EU:C:2023:451, pkt 49).
- 52 W porządku prawnym Unii spoczywający na państwach członkowskich, zgodnie z art. 4 ust. 3 akapit drugi TUE, obowiązek zastosowania wszelkich właściwych środków ogólnych w celu zapewnienia wykonania zobowiązań wynikających z prawa Unii ciąży na wszystkich organach tych państw, w tym, w granicach ich kompetencji, na organach sądowych (zob. podobnie wyroki: z dnia 26 września 2000 r., Engelbrecht, C-262/97, EU:C:2000:492, pkt 38; z dnia 17 października 2019 r., Elektorazpredelenie Yug, C-31/18, EU:C:2019:868, pkt 60).
- 53 W tych okolicznościach do sądu odsyłającego należy weryfikacja, czy obniżenie odsetek za opóźnienie należnych beneficjentowi finansowania zgodnie z ogólną zasadą zwrotu nienależnego świadczenia, przypomnianą w pkt 37–39 niniejszego wyroku, byłoby – w przypadku istnienia „nieprawidłowości” w rozumieniu art. 2 pkt 7 rozporządzenia nr 1083/2006 – zgodne z zasadą proporcjonalności sprecyzowaną w art. 98 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia.

54 W świetle powyższych rozważań na pytanie drugie należy odpowiedzieć, że art. 2 pkt 7 w związku z art. 98 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1083/2006 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie obniżeniu przez sąd krajowy – w konsekwencji „nieprawidłowości”, w rozumieniu owego art. 2 pkt 7, stwierdzonych w wykonywaniu umowy o finansowanie oraz zgodnie z zasadą proporcjonalności – kwoty odsetek za opóźnienie należnych beneficjentowi finansowania z EFRR z tytułu opóźnienia w płatnościach, którego dopuściła się instytucja zarządzająca, wydatków kwalifikowalnych w ramach tego finansowania, w sytuacji gdy owa instytucja zarządzająca nie zastosowała w związku z tym żadnej korekty finansowej.

W przedmiocie pytania czwartego

55 Poprzez pytanie czwarte sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy dyrektywę 2011/7 należy interpretować w ten sposób, że ma ona zastosowanie do zawartej między instytucją zarządzającą państwa członkowskiego a przedsiębiorstwem umowy o finansowanie, której przedmiotem jest współfinansowanie z EFRR projektu zakupu sprzętu przez owo przedsiębiorstwo od strony trzeciej.

56 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy 2011/7 celem tej dyrektywy jest zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, wspierając tym samym konkurencyjność przedsiębiorstw, a w szczególności MŚP. Artykuł 1 ust. 2 tej dyrektywy stanowi, że ma ona zastosowanie do wszystkich płatności, które stanowią wynagrodzenie w transakcjach handlowych.

57 Pojęcie „transakcji handlowych” zdefiniowano w art. 2 pkt 1 rzeczony dyrektywy jako „transakcje między przedsiębiorstwami lub między przedsiębiorstwami a organami publicznymi, które prowadzą do dostawy towarów lub świadczenia usług za wynagrodzeniem”.

58 Przepis ten ustanawia zatem dwie przesłanki warunkujące objęcie danej transakcji pojęciem „transakcji handlowej”. Transakcja musi, po pierwsze, zostać dokonana między przedsiębiorstwami lub między przedsiębiorstwami a organami publicznymi i, po drugie, prowadzić do dostawy towarów lub świadczenia usług za wynagrodzeniem [wyroki: z dnia 9 lipca 2020 r., RL (Dyrektywa dotycząca zwalczania opóźnień w płatnościach), C-199/19, EU:C:2020:548, pkt 24; oraz z dnia 13 stycznia 2022 r., New Media Development & Hotel Services, C-327/20, EU:C:2022:23, pkt 32].

59 Dyrektywie 2011/7 nadano bez wątpienia bardzo szeroki zakres stosowania i może on obejmować transakcję handlową finansowaną w całości lub w części ze środków pochodzących z funduszy strukturalnych i z Funduszu Spójności Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 28 listopada 2019 r., KROL, C-722/18, EU:C:2019:1028, pkt 32). Nadal jednak, aby dana transakcja mogła zostać objęta pojęciem „transakcji handlowej” w rozumieniu art. 2 pkt 1 owej dyrektywy, musi ona rzeczywiście prowadzić do dostawy towarów lub świadczenia usług, nawet jeżeli taka dostawa lub takie świadczenie nie byłyby przedmiotem tej transakcji (zob. podobnie wyrok z dnia 18 listopada 2020 r., Techbau, C-299/19, EU:C:2020:937, pkt 44).

60 W niniejszej sprawie, ponieważ umowa o finansowanie, której przedmiotem jest współfinansowanie z EFRR projektu zakupu sprzętu od strony trzeciej, nie pociąga za sobą dostawy towaru lub świadczenia usługi przez AA na rzecz instytucji zarządzającej będącej stroną umowy, umowa ta jest wyłączona z zakresu stosowania dyrektywy 2011/7.

- 61 W świetle powyższych rozważań na pytanie czwarte należy odpowiedzieć, że dyrektywę 2011/7 należy interpretować w ten sposób, że nie ma ona zastosowania do zawartej między instytucją zarządzającą państwa członkowskiego a przedsiębiorstwem umowy o finansowanie, której przedmiotem jest współfinansowanie z EFRR projektu zakupu sprzętu przez owo przedsiębiorstwo od strony trzeciej.

W przedmiocie kosztów

- 62 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Zasadę należytego zarządzania finansami, o której mowa w art. 60 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie zapłacie odsetek za opóźnienie z tytułu opóźnienia w płatnościach, którego dopuściła się instytucja zarządzająca, kwot pieniężnych z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego odpowiadających wydatkom kwalifikowalnym.**

Natomiast zasadę skuteczności należy, w świetle art. 80 rozporządzenia nr 1083/2006, interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, by zapłata owych odsetek była wykluczona na podstawie przepisów krajowych, które nakładają obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie dopiero od dnia upływu terminu zwrotu nienależnie wypłaconej kwoty.

- 2) **Artykuł 2 pkt 7 w związku z art. 98 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1083/2006**

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie obniżeniu przez sąd krajowy – w konsekwencji „nieprawidłowości”, w rozumieniu art. 2 pkt 7 rozporządzenia nr 1083/2006, stwierdzonych w wykonywaniu umowy o finansowanie oraz zgodnie z zasadą proporcjonalności – kwoty odsetek za opóźnienie należnych beneficjentowi finansowania z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego z tytułu opóźnienia w płatnościach, którego dopuściła się instytucja zarządzająca, wydatków kwalifikowalnych w ramach tego finansowania, w sytuacji gdy owa instytucja zarządzająca nie zastosowała w związku z tym żadnej korekty finansowej.

- 3) **Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych należy interpretować w ten sposób, że nie ma ona zastosowania do zawartej między instytucją zarządzającą państwa członkowskiego a przedsiębiorstwem umowy o finansowanie, której przedmiotem jest współfinansowanie z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego projektu zakupu sprzętu przez owo przedsiębiorstwo od strony trzeciej.**

Podpisy